

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' έννιακόσα
κι' ή φυλή μας πάντα δρώσα.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ χ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τ'ά ξένα όμως μέρη—δέ κα φ ρ ά γ χ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμόσους τσελεπή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελιπη
προς δύο είκοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομίων τέλη.

Τού Νοεμβρίου πέμπτη κι' είκοστή,
τού κράτους νέα θράσις θαμαστή.

'Επτακόσα δεκατρία,
ξαναρής' ή θλαρτια.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π—
Νεφιλίτη Φαδουλή,
νεφιλώδης κεφαλή,
ό πιστός σου εί καλός.
'Απ' τ'ά σύνερα κατέβα, μίς 'στών καρφινίξ ζαπλώσου,
κιφός είναι, κακομοίρη, νά μαζέψης το μισάλο σου,
και ν' άφήσης τούς σπουδαίους και ν' άφήσης τούς προχαι-
και τούς άνδρας τούς άρχαίους, [ους]
και νά 'δης τούς παρινούς,
Νεφιλίτας φαεινούς.

'Ελα κάτω, βρέ κενήση,
τί μου κἀθισαι 'σ τ'ά νήρη,
κι' έχει 'πάνω κακαρόντες φουσκωμένους και χορτάτους,
και μ' άφίνεις μοναχό μου νά περιλάρω για τ'ό κράτος;

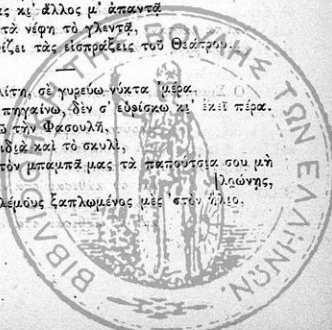
Τρέχω μέσα 'σ τή Βουλή, κίκατοδ νάο οπ
δέν σ' εδρίσκα, Φαδουλή, ότι με εδρίσε
πένονη δδόν Σταδίου και τ'ό Σύνταγμα παγκόσια
νά σ' εδρώ, γλωσσικοπάνα, φράγος ούτ κκα

πώ 'σ τής δεινροστοχίας, τής γαζίας άνθη δρίπω,
άπαντώ μωρά, νταντάδες, μόνο Φαδουλή δίν βλίπω.

Μπαίνω μίς 'σ τού Ζαχαράτου και 'σ τ'ά καρφινίξ τ'άλλα,
τ'ά μικρά και τ'ά μεγάλα,
έρωτώ τούς καρφινίξδες, όπού τρέχουν με τόν δίσκο,
βλίπω στρατηγών όμίλους,
πού κτυπούν άνιμομύλους,
μόνο Φαδουλή δίν 'βρίσκα.

Δεξιά κι' άριστερά μου σάν έμβρόντιος κυτώ
και διαβάται έρωτώ:
'εμπώς ιδάτε τ'ά μούτρα Φαδουλή τού Ρωμολάτρου;
κι' ένας κι' άλλος μ' άπαντώ
πώς 'σ τ'ά νήρη τ'ό γέντ'ε,
κι' έχει μόνος ροκανίζει τ'άς εισπράξεις τού θιάτρου.

Φαδουλή μου Νεφιλίτη, σ'ι γυρνάο νύκτα 'μέρα,
και 'σ τ'ό σπήτ σου πηγαίνα, δίν σ' εδρίσκα κι' έχει πέρα.
'Ερωτώ τήν Φαδουλή,
τ'ά παιδιά και τ'ό σκυλί,
και μού λέν: εγώ τόν μπαμπά μας τ'ά πιπυρταία σου μή
βλάνης,
δίν φωνάζει για πολέμους ζαπλωμένους μίς 'σ τόν ήλιο.

επασκέλωσε τὸ κράτος κι' ἔχει γίνει Θεατρώνης,
μ' ἄλλους λόγους πὴν νὰ λέμε: Σούρμαν, Τσόχας, Σκοκ-
[μίλιο].

'Πέρασε τὸ καλοκαίρι κι' εἶπα «τώρα θὰ φανῆ»,
πᾶνε καὶ τὰ πρωτοβόρεια, μὰ δὲν ἄκουσα φωνή,
'μπῆκε τώρα κι' ὁ χειμώνας
κι' ἐγὼ κόπτο κατὰ μόνος
τὰς ἀνθρώπους ἀνεμώνας.

Περисούματα καινούρια
γελοστοί μὲς κλάθουν μοίραις
γιὰ Στρατῶς καὶ Στόλους φοῦραι,
καὶ σὺ κάθο δὲν ἐπῆρες.

Τὸ Βασιλεῖον ἐσεῖσή μὲ τὰ προνοντιακίεντα,
ἔλθε βροχρὸς Νοῖμβρης κι' ἀνοῖξαν τὰ Παρλακίεντα,
εἰς τ' Ἀνάκτορα πηγαίνει τῆς φρουρᾶς ἡ μουσική,
'πῆγε κι' ἔλθε κι' ὁ Μισούλης ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ,
ἔβησε κι' ὁ Κριστώτης τῆς μεγάλης φουστακίλιας,
καὶ σὺ χάσεις σ'αὐτὸ Νεφέλιας.

Χάρισμα δὲν τρῶν ἀργοί,
παίει κι' ἡ συναλλαγή,
βασιλεῦ' οἰκονομία,
νέα τάξις κι' ἐνομοία,
καὶ 'στού κράτους τὰ Ταμίαι
διεχειρίσεις τιμία.

Μόνον ποὐκίλειαν δρῶ τρεῖς, μὰ γιὰ τοῦτο δὲν περᾶζει,
γιὰ τρεῖς κλίφταις μοναχὰ δὲν θὰ βάλουμε μαράλι,
φθάνει τοῦτο τὸ κακὸ
νὰ μὴν εἶναι γενικό.

Τώρα πλέον τιμωρεῖται κάθε πρῶτος κατεργάρας
ἀμειλίχτως κι' ἀπῆνω,
κι' ἄλλος ἔσθους Κανάρης,
δοξακίενος Ψαριανός.
κι' ὁ δαυλὸς ὁ στολοκαύστης προπατόρων βρυκολακίων
ἀπομένει σὲ ναυμάχους κονταριῶν κι' ἀλευροσάκκων.

'Ο Κανάρης, ὁ Κανάρης... μὲς 'στὸν τάφο πρὶν νὰ 'μπῆ
ἄστραψε μιά τελευταία τῶν δαυλῶν ἀναλαμπή,
κι' ὁ παλῆρος ἐφάνη κόσμος, ὅταν ἔσθους κι' ἐκείνη,
καὶ ἔκαστα μὲς 'στὸ σκότος μὴ μὴν κατασιχύνη.

Βγήκαν καὶ τὰ μακταρίνια, ἔβγηκαν καὶ τὰ πορτοκάλια,
ἡ λακίρια, τὰ στραγάλια,
καὶ τὰ κέστανα τῆς Γούδας κι' ὁ μελίενος ὁ χαλβᾶς,
καὶ σὺ μῆσα 'στὰς Νεφέλιας τὰς εἰσπράξεις σου τραβᾶς.

'Ο Σιμόπουλος καὶ πάλιν πλουτοδότην λόγον ἔρη
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,
πλούτου στέφανος μὲς στέφει
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,
τὸ βουνοῦ τοῦ Φιλοπάπου τοῦ δεινροφρυτεύου βρέφην
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,
πρῶσιν ὄνειρο μὲς τρέφει
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,

φθάνει κι' ὁ καινούριος χρόνος κι' ἡ γαμψία μὲ τὸ νῆφι
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα.

Θὰ κατέβης ἐπὶ τέλους, ἢ θ' ἀνέβω, κασιδιάρη,
νὰ σὲ κατεβάσω κάτω, νὰ σὲ σπάσω 'στὸ στηλιάρη;

(Ο Φαδούλης λαλῶν ἀπὸ τῶν Νεφέλων.)

Μὲς 'στὰ σύννεφα κρυμμένος, Περικλῆ, σὲ διακρῖνω,
σὲ μουντζῶνω καὶ σὲ σφῶνω,
βλέπω τῆς κλεινῆς Ἀθήνας τὸν γλαυκὸν ὀρίζοντα,
λάσπαις, σκόνης, καθβκλίνας, οὐρα φοροφορίζοντα,
Στρεφιάδας, Φειδιππίδας, λεπτολόγους σοφιστὰς,
'Αμυνίας καὶ Πασιάς, τοκογλόφους δανειστὰς,

βλέπω καὶ πολλὰς Κοιούσας
τυλιγμένας μὲ σισύρας,
Γαλλίκοσας, Ἀγγλίκοσας,
κι' εὐπρεπῶς σεισοπυγούσας,

'Υπερβόλους, Κλειωνμούς, κι' ἄλλα μούτρα μάγκια,
ὅπου δὲν φοροῦν γλαυδάκις, ἀλλὰ ρούχα φράγκια.

Μὲς 'στὰ σύννεφα κρυμμένος, Περικλέτο, σὲ κυτῶ,
κι' ἀπ' αὐτὰ σὲ χαιρετῶ,
τοὺς λευκοὺς μου τοὺς εἰλούς σὲν φίλης βροχῆς σταγόνας
εἰς τῆς δράσεως τῆς νῆας ἀποστίλω τοὺς ἀγῶνας,
καὶ ραντίζω δι' αὐτῶν
Παρλακίεντα Βουλευτῶν,
κι' ὅλα τᾶλλα, πού τὰ ζέρας, πού σου τᾶπα καὶ μου τᾶπες,
καὶ μ' ἰχθόρταες μὲ ρῆπαις.

Δεῖχνω 'στὸν Ἀριστοφάνη τῶν συγχρόνων μας τὴν πλάσιν,
τοὺς ἀτῆρους τῆς ἀγῶνας, τὴν φιλότιμον τὴν δρᾶσιν,
καὶ μοῦ λέγει: «Τουρκομάχη, μὲ Νεφέλιας κοουκλώσων,
κι' ἐκεῖ μῆσα φασκίλωσων».

Εἶδα κλύδωνας τοῦ κράτους, εἶδα θύελλαν φριχτὴν,
εἶδα κι' ἔπρωγα σπαθᾶτοι 'στού Φαλήρου τὴν ἀκτὴν,
κι' εἶπαν προνοντιακίεντο πὸς σημαῖες τὸ πσομπουοῖσι
κι' ἐκ τοῦ φόβου πῆγε κι' ἔλθε τὸ τραγίσιό μου τὸ μούει-

Κι' ὅποιον ἐβλεπα νὰ τρῶν, Περικλέτο μπεγλιβάνη,
τοῦλαγε 'στὰ σοβαρὰ
νὰ μὴν τρῶν φανερά,
γιατὶ δίχως νὰ τὸ νοιῶθῃ προνοντιακίεντο κάνει.

"Ὅμως εἶπεγα κι' εἰς τῶσους πατριώτας νηκτικῶς:
«πεινακίεντοι πατριῶται,
ὅταν ἔχετε νὰ τρᾶτε,
νὰ χορταίνετε κρυφίως καὶ μὲ δειπνῶν μυστικῶς».

'Ακουσα πὸς ἔλθε κι' ἔνας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ,
πού σὲν θόσασα τῆς λίρας τῆς «σκορπούς» ἰδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ δρομάκος μὲν ἐπισκέφει νὰ κᾶνω
'στὸν πολλὸν Ἀμερικάνο,
καὶ τοῦ φῶναξαι μὲ κλάμμα: «καὶ σ' ἐμέν', Ἀμερικάνη,
μὲ φιλανθρωπικὸν κᾶνω,